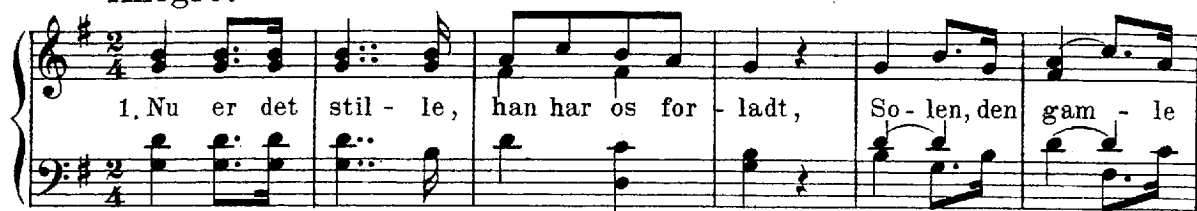

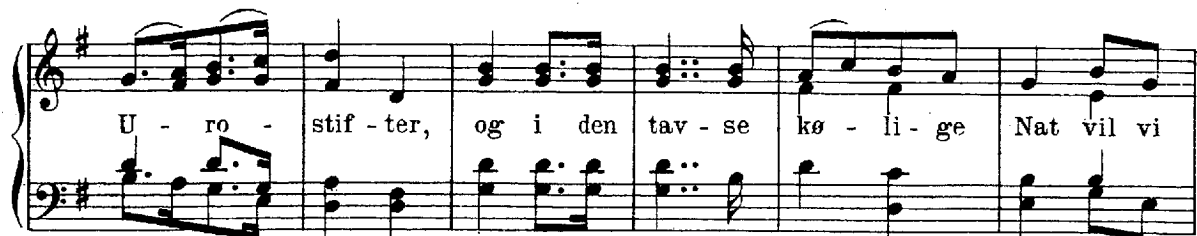
209. Nu er det stille, han har os forladt.

Allegro.

Du Puy.

1. Nu er det stil - le, han har os for - ladt, So - len, den gam - le

U - ro - stif - ter, og i den tav - se kø - li - ge Nat vil vi

skri - de til sva - re Be - drif - ter. Bor - ge - ren snor - ker .

alt, men vi - vi gaa paa Per - le - fi - ske - ri. Bor - ge - ren

snor - ker . alt, men vi - vi gaa paa Per - le - fi - ske - ri.

2. For os paa Bordet se vi et Hav,
 Bølgerne vildt mod Kysten skummer,
 Men i den dybe, skrækkende Grav
 Mangen kostelig Perle det rummer.
 † Se, hvor de funkler! Bølgen her
 Har laant af dem sit Gyldenskær. :|

3. Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt,
 Frejdig vi dog paa Fangsten drage:
 Kækhed og Haab og Lystighed og Skæmt
 Det er Perler, man ikke tør vrage.
 † Halsen er tør og Lysten stærk, —
 Det glider nok, det store Værk! :|

4. Sej, mine Gutter! Nu skal vi til Bunds!
 Glassee det er vor Dykkerklokke,
 Dermed vi synker i den dybe Puns,
 Hvor de funklende Perler os lokke.
 † Efter dem _rask! Nu ned det gaar,
 En Skaal for ham, der først dem naar! :|

C. Hostrup.